

nødt til at se i øjnene, at Rusland er en vægtig spiller, at Rusland er en voksende økonomi, og som vi har set ved de seneste dumavalg, og som vi så det ved sidste præsidentvalg, føler mange russere, at den »gloire«, kan man vel næsten kalde det, som man i den befolkning i hvert fald forbinder med Sovjetunionen, uretmæssigt er faldet fra hinanden, og man føler, at man er blevet trådt på af det internationale samfund. Jeg tror ikke, at det er klogt at træde på et land, der udgør en stadig større supermagt, økonomisk spiller en stadig større rolle og altså er villig til at bruge de ressourcer og midler, som landet har til rådighed, magtpolitisk.

Jeg tror, at det er afgørende væsentligt, at vi indgår i et respektfuldt samarbejde med Rusland, at vi forstår, men aldrig accepterer tingenes tilstand i Rusland, men at vi forstår, hvorfor russerne bakker op om Putin, hvorfor russerne bakker op om Medvedev.

Forleden dag så jeg i TV-avisen – efter at Muhammedkrisen version to var begyndt – at man interviewede nogle folk i Skanderborg, som var ansat i en af de virksomheder, der nu risikerer at miste omsætning på grund af eksportrestriktioner til den muslimske verden. Svaret fra de ansatte, der altså i sidste ende risikerede deres job, var her, at de faktisk syntes, at det var et meget større problem end krænkelser af ytringsfriheden. Jeg er ikke enig i den vurdering, det vil sige, jeg accepterer den ikke, men jeg kan forstå den. Jeg kan godt forstå, at der er nogle, der har det på den måde, og sådan tror jeg også at rigtig mange russere har det – uden sammenligning i øvrigt. Jeg tror, at der er rigtig mange russere, som er glade for i dag at have varme i varmeapparatet og mad i køleskabet. Det havde de ikke under kommunismen, og derfor støtter de det regime, som altså på demokratisk vis, i et eller andet omfang i hvert fald, i dag er valgt i Kreml. Det må man forstå, og derfor må man også respektere det valg, som russerne tager. Først når vi respekterer det, kan vi kritisere af al kraft. Det skal vi så gøre.

Jeg synes også, at den danske regering bør støtte op om den tanke, som er født af østeuropæiske og russiske kræfter, om at lave et charter for OSCE, at man prøver at formulere de principper, som vil være gældende for samarbejdsorganet. Jeg tror, det vil være gavnligt at få nogle mere formaliserede retningslinjer for, hvordan den dialog, der uvægerlig skal være i OSCE, også kan komme til at køre fremover.

Vi har ingen interesse i, som EU gør, at forsøge at dele det europæiske kontinent i to; vi har en interesse i at favne det europæiske kontinent. I øjeblikket er der en tendens til, ikke at lave et nyt jerntæppe, man kan måske snarere tale om en slags fløjlstæppe, som EU lægger ud over Østeuropa. Det har vi ingen interesse i, og derfor skal den danske position være, at vi ønsker at fremme dialogen med Rusland, men sandelig også med en lang række af de andre østeuropæiske lande. Her er OSCE jo et ganske unikt organ, hvor lande som Tadjikistan og andre centralasiatiske lande jo er med – i modsætning til f.eks. i Europarådet og andre internationale fora. Det, at vi har så mange lande favnet, er en fordel, og det skal vi støtte op om.

Når det så er sagt, vil jeg sige, at en række af det forgangne års initiativer, som på glimrende vis er beskrevet i udenrigsministerens redegørelse, selvfølgelig har været sager af stor politisk interesse, men man må også sætte spørgsmålstegn ved de konklusioner, som er blevet draget.

Jeg vil gerne gøre det klart i forhold til Kosovo, at den linje, som en stor del af EU-medlemslandene har lagt over for Kosovo, for det første er i strid med folkeretten og for det andet er i strid med al historisk forståelse for hele Balkanområdet. Det, at man – efter i 1999 uretmæssigt at have bombet Serbien – nu får endnu en del og måske i virkeligheden den allervæsentligste del af Serbien væk fra serberne, er en historisk og i øvrigt folkeretlig ulovlig handling. Jeg synes, at det er ærgerligt, at man i et organ som OSCE, hvor debatten netop skal være fri og ubundet, ikke i højere grad har kunnet vinde forståelse for det retfærdige synspunkt, at Kosovo nok skal have selvbestemmelse, men aldrig skal have autonomi.

Med de her bemærkninger har jeg forsøgt at skitsere nogle af de centrale ting, der er i OSCE-samarbejdet. Der er gode ting, der er også ringe ting, men bekæmpelse af den internationale terrorisme, bekæmpelse af kvindehandel og andre forhold er sandelig gode ting. Det er udmærket skitseret i Udenrigsministeriets redegørelse, og det tager vi i Dansk Folkeparti til efterretning.

Kl. 11:49

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en kort bemærkning til ordføreren fra hr. Naser Khader.

Kl. 11:49

Naser Khader (NY):

Jeg så også det nyhedsindslag, der var med de pågældende medarbejdere, der sagde, at hvis